

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2107

гр. София, 16.02.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-28 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Д.

като разгледа докладваното от Ивайло Д. Гражданско дело № 20221100112701 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от „М.Т.“ ООД чрез управителя П.А.К. срещу Н. Р. Р. за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000 лева, преведена без основание чрез онлайн банкиране на 08.08.2022 г., по личната сметка на ответника с IBAN: **** в Юробанк България АД от банковата сметка на „М.Т.“ ООД в Юробанк България АД с IBAN: ****, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното ѝ заплащане

В исковата молба са изложени твърдения, че „М.Т.“ ООД е дружество с ограничена отговорност с вписан капитал в размер на 5000 лева, разделен на 50 дяла с номинална стойност от 100 лева всеки. В дяловото участие в дружеството съдружници са П.А.К. и ответника Н. Р. Р., който се явява управител на дружеството, като правоотношенията му с дружеството са уредени, въз основа на трудов договор № 829/02.01.2018 г.

Твърди се, че на 08.08.2022 г. чрез Интернет банкиране от банковата сметка на дружеството в Юробанк България АД по личната банкова сметка на Н. Р. е преведена сумата в размер на 50 000 лева с посочено основание „Възнаграждение за управителска дейност“. Банковата сметка на дружеството в Юробанк България АД била открита като разплащателна сметка с онлайн банкиране през 2010 г., а лицата с право да заявяват парични преводи и достъп до интернет банкирането на дружеството са единствено двамата управители. Твърди се, че управителят П.К., нито упълномощената от него К.С.Я. са извършили гореописаната транзакция. Оспорва се отразеното в банковата операция основание, тъй като дружеството към датата на транзакцията, както и към датата на депозиране на исковата молба, е изплатило всички трудови възнаграждения на ответника Р..

С молба от 25.01.2023 г. ищецът е уточнил, че сумата се претендира като получена без основание от ответника и предмет на претенцията не е възстановяване на сумата като правна последица на имуществена отговорност на управителя спрямо дружеството за причинени вреди на основание чл. 145 ТЗ, а на извъндоговорно основание - платена при начална липса на основание сума, с която ответникът се е обогатил за сметка на

дружеството. Предвид обстоятелството, че искът е предявен срещу ответника в качеството му на физическо лице, получило сумата по лична банкова сметка, а не като вреда, нанесена от дейността му като управител на дружеството, то съдружниците на са приемали решение за предявяване на иски от дружеството срещу Н. Р. като управител.

Настоящият съдебен състав, като съобрази изложеното от ищеца, намира, че така предявеният иск е процесуално недопустим. Съображенията за това са следните:

Видно от вписаните по партидата на дружеството в ТРРЮЛНЦ данни по партидата на ищцовото дружество „М.Т.“ ООД с ЕИК ****, негови управители към момента на осъществяване на превода на процесната сума, а и понастоящем, са ответникът Н. Р. Р. и П.А.К..

Според разпоредбата на чл. 137, ал. 1, т. 8 ГПК общото събрание взема решения за предявяване иски на дружеството срещу управителя или контролора и назначава представител за водене на процеси срещу тях.

Няма спор в съдебната практика (решение № 99 ОТ 09.12.2019 г. по т. д. № 2823/2018 Г., I т. о. на ВКС, решение № 234 от 31.01.2017 г. по т. д. № 3150/2015 г., II т. о. на ВКС), че решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ на общото събрание на съдружниците е абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иска по чл. 145 ТЗ за търсене на имуществена отговорност на управител, включително и когато той е бил заличен.

Съдържанието на визираната норма не сочи видът на иска, за чието предявяване предварително се изисква решение на общото събрание, нито съдебната практика по прилагането на чл. 137, ал. 1, т. 8 ГПК, обуславят извод, че решение на общото събрание е необходимо само по иски, с които се ангажира деликтната отговорност на ответник, който е действащ управител на дружеството. Ето защо и не може да се приеме, че по предявеният от ищеца иск по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД решение на общото събрание не се поставя от цитираната разпоредба като абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на иска.

Тъй като се касае за иск, насочен срещу управител на дружеството, за чието предявяване самият ищец признава, че не е взето решение на ОС, то и претенцията се явява недопустима и производството подлежи на прекратяване (изрично в този смисъл определение № 268 от 03.05.2022 г. по т. д. № 2122/2021 г., II т. о. на ВКС, недопускащо до касационно обжалване решение № 511/19.05.2021 г. по в.гр.д. № 3032/2020 г. по описа на САС, с което е обезсилено решението на първата инстанция по разгледан аналогичен иск по чл. 55, ал. 1 ЗЗД).

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството по гр. д. №12701/2022 г. на СГС, I-28 състав, образувано по иск по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, предявен от „М.Т.“ ООД

срещу Н. Р. Р..

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на ищеца чрез адв. Градинарова.

Съдия при Софийски градски съд: _____